

РЕШЕНИЕ

№ 266

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10401** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ралица Рачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от А. П. В., подадена чрез адв. С. П. срещу решение № 3081 от 13.08.2025 г., постановено по АНД № 7422/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). С решението е потвърден електронен фиш Серия „К“, № 8300297, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на А. П. В. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за отмяна на съдебния акт поради постановяването му в нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила, неясни и противоречиви мотиви. Наред с това, не е изяснено точното място на нарушението. Правят се възражения, че СРС необосновано е приел за доказана фактическата обстановка, отразена в обжалвания електронен фиш, тъй като не е извършен задълбочен и обективен анализ на събраните е хода на проведеното съдебно производство доказателства. В заключение се иска отмяна на първоинстанционното решение и отмяна на ЕФ, а в условията на алтернативност – връщане на делото за разглеждане от друг състав на СРС. Претендират се разности по чл. 80 ГПК. (л.9)

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява и не се представлява. В

представени по делото писмени бележки, взема становище за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска Градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда, да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Настоящият касационен състав на АССГ, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, и като извърши служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, намира касационната жалба за допустима, като подадена в законоустановения 14-дневен срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, а разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 27.10.2023 г. в 22:41 ч. жалбоподателят А. В. е управлявал лек автомобил, марка „Т.“, модел „Р. 4“, с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място], по [улица]до № 10, с посока на движение от [улица]към [улица]. В случая не е спорно, че процесното МПС е собственост на „ОТП Лизинг“ ЕООД, но се ползва от жалбоподателя А. В., което е регистрирано в ОПП. На посочения път, по силата на закона е въведено ограничение на максимално допустимата скорост на движение от 50 км/ч, което ограничение е в сила за населено място. При ограничение на скоростта до 50 км/ч, на горепосоченото място автомобилът на жалбоподателя е засечен да се движи със скорост от 71 км/ч., т. е. превишаването на скоростта е с 21 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство с № MD1193, представляващо мобилна система за видеоконтрол, като при определяне на скоростта на движение на автомобила е приспаднал толеранс от 3%. Към датата на извършване, респ. на заснемане на нарушението, автоматизираното техническо средство за видеоконтрол е било технически изправно и преминало съответната метрологична проверка. За така установеното превишаване на скоростта е издаден електронен фиш Серия „К“ № 8300297, с който на жалбоподателя, в качеството му на ползвател на МПС и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на сумата от 100.00 лева, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд от правна страна е приел, че при издаването на оспорения ЕФ не са допуснати твърдените съществени процесуални нарушения, които да ограничават правото на защита на жалбоподателя. Посочил е, че в случая превишаването на скоростта е заснето с техническо средство, което записва и номера на автомобила, в съответствие разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП. Изложил е мотиви, че ЕФ отговаря на императивно предвидените изисквания на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, като е издаден в утвърдения образец. Приел е за безспорно установено, че именно автомобилът, управляван от А. П. В., се е движел на посоченото в електронния фиш място със съответната скорост, отразена в разпечатката от техническото средство. С оспореното решение е прието, че нарушението, за което жалбоподателят е санкциониран е на формално извършване, поради което съставомерността от обективна страна не зависи от настъпване на вредни последици. Прието е също така, че от субективна страна деянието е осъществено виновно, при форма на вина пряк умисъл, тъй като деецът е съзнавал, че извършва нарушение на правилото за движение по пътищата, следващо по силата на закона и въпреки това го е извършил, целейки по-бързо придвижване с управлявания автомобил. В заключение съдът е приел, че административното нарушение е извършено както от обективна страна, така и от субективна страна, поради което материалният закон е приложен правилно от административнонаказващия орган.

Решението е правилно.

Противно на твърдяното в касационната жалба, оспореното решение е подробно мотивирано, като всички оплаквания направени с жалбата са обсъдени задълбочено. Въззивният съд е обосновал изводите си въз основа на цялостен анали на събраните по делото доказателства и същите се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Неоснователно е възражението в касационната жалба за допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, а именно, че съдът не се е произнесъл по направените от жалбоподателя доказателствени искания. Видно от преписката по делото, с жалбата си жалбоподателят е направил доказателствени искания, за изискване и прилагане по делото на различна документация касаеща АТТС № МД 1193. Видно от приобщените доказателства, цялата изисквана от жалбоподателя документация е приложена към преписката. С разпореждане № 7295 от 08.06.2025 г., съдът е приел за неоснователни доказателствените искания на жалбоподателя, мотивирайки се, че исканите документи са приложени към административната преписка. В открито съдебно заседание, проведено на 11.07.2025 г., съдът с нарочен диспозитив е оставил без уважение направените доказателствени искания, обективирани в жалбата, като отново е посочил, че исканите документи са приложени към изпратената преписка. Що се отнася до посочената в касационната жалба молба от 11.07.2025 г., съдържаща доказателствени искания, то следва да се посочи, че такава по делото липсва. Също така в проведеното на 11.07.2025 г. открито съдебно заседание не се е явил нито жалбоподателя, нито процесуалният му представител.

Неоснователни са и твърденията за неспазване на материалния закон. Нарушението, за което е ангажирана административнонаказателна отговорност на А. В., касае превишаване на разрешената скорост в населено място при ограничение 50 км/ч, съгласно нормата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП. Цитираната разпорежба забранява шофирането на МПС в населено място със скорост над 50 км/ч. Превишаването на скоростта е заснето с техническо средство, което записва дата, час, скорост и номера на автомобила. Използването на заснемащи технически средства от процесния вид изрично е разрешено с чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП, а нормата на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП посочва като годни веществени доказателства в административнонаказателното производство снимките, видеозаписите и разпечатките, изготвени с технически средства.

Съгласно разпореждбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство, с изключение на нарушенията по чл. 179, ал. 3 – 3в, на собственика, на когото е регистрирано превозното средство, а когато в свидетелството за регистрация на превозното средство е вписан ползвател – на ползвателя, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи, с който се налага глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Според дефиницията, дадена в §6, т. 65 от ДР ЗДвП, понятието автоматизирано техническо средство обхваща, както стационарните, така и мобилните автоматизирани технически средства, а в нормата на чл. 2 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г.) е посочено, че стационарните и мобилните АТСС заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения – видеозаписи, с данни за установените нарушения на правилата за движение. Мобилните АТСС от своя страна са: 1. прикрепени към превозно средство, което може да бъде позиционирано на място за контрол или да се движи в пътнотранспортния поток и 2. временно разположени на участък от пътя, без да са прикрепени към превозно средство. За всяко използване на мобилно АТСС за контрол се попълва протокол съгласно приложението.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаване на процесния електронен фиш са спазени цитираните разпоредби. При ангажиране на административно наказателната отговорност не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на производството и ограничаващи правото на защита на лицето. Съобразно представените по делото доказателства, нарушението е установено посредством описано в процесния ЕФ АТСС, позиционирано и работило в стационарен режим, доказателства за което са представени в преписката. При използването на техническото средство са изпълнени условията за приложение на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Спазени са и изискванията на ЗДвП за съдържание на фиша и процесуалните правила по чл. 189, ал. 5 и сл. от ЗДвП. Не се установяват предпоставки за анулиране на електронния фиш в хипотезите на чл. 189, ал. 6, изр. трето от ЗДвП.

От анализа на цитираните разпоредби, както и от приобщените по делото Протокол от проверка № 019-СГ-ИСИС от 14.03.2023 г., Удостоверение за вписан тип средство за измерване, Решение за одобрение на типа уреда за измерване, Протокол от 27.10.2023 г. за използване на автоматизирано техническо средство и снимков материал следва изводът, че нарушението е установено по безспорен начин с годно техническо средство, а приложените снимки, съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП, са годни веществени доказателствени средства.

По делото безспорно се доказва извършеното от касационния жалбоподател нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, а именно, че в качеството му участник в движението по пътищата, не се е съобразил с ограничението на скоростта от 50 км/ч. По аргумент от чл. 21, ал. 1 от ЗДвП максималната скорост на движение в населено място е 50 км/ч, като предвид установяването на това задължение с правна норма, то не следва да се сигнализира изрично с пътен знак. При издаване на електронния фиш е приспадната максимално допустимата грешка за съответния тип АТСС, посочена в Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. Това е така, тъй като в снимката, приложена към електронния фиш, е обозначено, че измерената скорост е 74 км/ч, а в електронния фиш като установена скорост е посочено 71 км/ч. Т.е., при издаване на електронния фиш е налице приспадане на отчетен толеранс на АТСС от минус 3 км/ч в съответствие с разпоредбата на чл. 16, ал. 5 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. По делото е наличен и протокол за използване на АТСС, в който са посочени участъкът от пътя, действащото ограничение на скоростта, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговият вид и данни за извършена метрологична проверка, съобразно изискванията на чл. 189, ал. 8 ЗДвП. Протоколът за използване на АТСС е надлежно попълнен съгласно приложение към чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. Спазени са изискванията за използването на мобилната система за видеоконтрол, тъй като същата е преминала периодична проверка и се е намирала в техническа изправност към датата на заснемане на нарушението.

Неоснователни са възраженията за неточно описание на мястото на нарушението. Настоящият касационен състав приема, че по делото по несъмнен начин е установено, че на 27.10.2025 г. автомобилът, управляван от А. П. В., се е движел със скорост от 71 км/ч. по [улица] до номер 10, с посока на движение от [улица] към [улица]. Това се потвърждава както от снимковия материал, така и от Протокола за използване на автоматизирано техническо средство, в които ясно и недвусмислено е описан мястото на заснемане. Следва да се посочи, че макар и изписването на географските координати /GPS/ да не е сред реквизитите по чл. 89, ал. 4 и ТР № 1/26.022014 г., в случая върху снимковия материал освен словом, мястото на нарушението е описано и чрез географските координати посредством GPS. Определянето на мястото на нарушение чрез GPS координати се извършва с помощта на GPS приемници, които записват точни географски координати (ширина, дължина, височина) в момента на събитието.

Правилно и законосъобразно е приложена и санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание "глоба" в размер на 100,00 лева за превишение на максималната скорост на движение в населено място с 21 км/ч. В тази връзка правилно въззивният съд е приел, че в случая не са налице предпоставките за прилагане на чл. 28 ЗАНН, тъй като нарушението обществената опасност на конкретното нарушение не позволява то да се определи като маловажен случай.

С оглед изложеното, настоящият касационен състав приема, че по делото безспорно са установени предпоставките на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на А. В., в т.ч. правилно е определена и санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП. Ето защо и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания, настоящият състав приема, че касационната жалба е неоснователна, поради което оспореното решение при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на делото и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в депозираното становище по касационната жалба, на основание чл. 64д, ал.3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 66,47 евро (левава равностойност от 130 лева), определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ (ДВ, бр. 53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), вр. § 5 от ЗВЕРБ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд - София-град, XXVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3081 от 13.08.2025 г., постановено по АНД № 7422/2025 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА А. П. В., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем процента) евро, представляващи равностойността на 130 (сто и тридесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: